

La pluja persistent

Passen hores i dies. I la pluja
cau cim la terra saturada. Canta
una cançó monòtona, pesanta.
L'esguard, àvid de blau, ben amunt puja.

El penell en repòs dalt l'edifici,
cap a llevant tossut marca. Un estol
d'oronells, sense nord emprèn el vol,
de moviments en graciós caprici.

Se sent el mar que sense parar ronca
i en les ones que agita irat reviu,
com monstre que es revolta en l'immens niu
d'una abismal i formidable conca.

La nuvolada grisa i enervant
s'estén dessota el cel: la primavera
galleja sobre d'ella com cimera
damunt el casc d'un cavaller galant.

F. VIVER, PREV.